

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРИУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОСВІТИ ТА НАУКИ

Збірник матеріалів

**XXVII підсумкової науково-практичної
конференції викладачів**

20 лютого 2025 року

Київ 2025

УДК 061.3(063)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ ТА ОСВІТИ: Збірник матеріалів XXVII підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ / За заг. ред. М.В. Трофименка. Київ: МДУ, 2025. 385 с.

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Інтернет вченою радою Маріупольського державного університету (протокол № 7 від 26.02.2025)

Редакційна колегія:

Голова Трофименко М.В., ректор МДУ, доктор політичних наук, професор;

Члени редколегії Безчотнікова С.В., доктор філологічних наук, професор;
Задорожня-Княгницька Л.В., доктор педагогічних наук, професор;
Іванець Т. М., голова Ради молодих вчених МДУ, кандидат політичних наук, доцент;
Калініна С. П., доктор економічних наук, професор;
Константинова Ю. В., кандидат історичних наук, доцент;
Марена Т.В., кандидат економічних наук, доцент, проректор з науково-педагогічної роботи;
Мельничук І. В., кандидат філологічних наук, доцент;
Омельченко В.Я., доктор економічних наук, професор;
Павленко О.Г., доктор філологічних наук, професор;
Пирлік Н. В., кандидат філологічних наук, доцент;
Романцов В.М., доктор історичних наук, професор;
Сабадаш Ю. С., доктор культурології, професор;
Тарасенко Д. Л., доктор економічних наук, професор.

Збірник містить матеріали XXVII підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ, яка відбулася 20 лютого 2025 року в Маріупольському державному університеті.

У матеріалах висвітлені актуальні проблеми розвитку міжнародних відносин та зовнішньої політики, філософії та соціології, історії, економіки та менеджменту, права, екології, кібербезпеки, документознавства, культурології, журналістики, філології, літературознавства, методики викладання, педагогіки та психології.

Видання адресоване науковцям, викладачам, аспірантам та здобувачам вищої освіти, а також усім, хто цікавиться сучасними проблемами науки та освіти.

Редакція не несе відповідальності за авторський стиль тез, опублікованих у збірнику.

6. Л. Андервуд. Корень всего зла? Терроризм: религия и политика. Пер. с англ. Харьков: изд-во «Гуманитарный центр. 184 с. С. 40.

Зоська Яна,
доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри філософії та соціології
Маріупольський державний університет;
Матюхін Дмитро,
кандидат соціологічних наук;
Стадник Альона,
кандидат соціологічних наук, доцент кафедри психології,
Національний університет «Запорізька політехніка»

КОНСТРУЮВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРАКТИК СУЧАСНОЇ МОЛОДІ В ПРОЦЕСІ СОЦІАЛІЗАЦІЇ

Сучасні умови в Україні кардинально пов'язані зі змінами в ціннісно-смысловій сфері особистості. Молодь як велика соціально-демографічна група є включеною у процес суспільних трансформацій, і від її адаптаційної мобільності багато в чому залежать перебіг, інтенсивність та успішність змін суспільних відносин. Суперечливі та різноманітні тенденції, поширені нині, зумовлюють необхідність пошуку нових підходів до аналізу процесу включення молоді в суспільство через виявлення особливостей формування соціальних практик. Вибір молоді як окремої соціально-демографічної групи є не випадковим, тому що молодь є соціальною групою, найбільш чутливою до соціальних змін, а також до засвоєння соціальних практик, що відбувається в період активної соціалізації індивіда через інкорпорацію цінностей, норм, соціальних настанов і входження у простір соціальної взаємодії.

Інтегроване поняття молоді як соціокультурної групи включає такі ознаки й характеристики: 1) вікові межі (від 14 до 35 років); 2) соціально-психологічні особливості (набуття особистісної ідентичності через засвоєння різних соціальних ролей, встановлення нових соціальних відносин, посилення впливу нових референтних груп, розвиток рефлексії й інтроспекції, набуття емоційної незалежності); 3) специфіка статусно-рольової взаємодії і соціокультурної поведінки; 4) специфіка самовизначення, самоорганізації, самоідентифікації молоді як специфічної групи; 5) професійне самовизначення й само-реалізація (вибір

професії, навчання та початок професійної діяльності); 6) специфіка процесу соціалізації, у якому поєднуються соціальна адаптація й індивідуалізація [ЗСМ].

Для молоді характерні такі процеси, як: психофізіологічне дозрівання, входження в соціум, професійне навчання та професійне становлення, освоєння соціальних норм, ролей, позицій, набуття ціннісних орієнтацій і соціальних настанов за активного розвитку самосвідомості, творчої самореалізації, постійного особистого вибору власного індивідуального життєвого шляху.

Виходячи з теоретичного аналізу особливостей молоді як соціокультурної групи, можна зауважити, що провідним чинником формування системи соціальних практик у молодому віці є процес соціалізації, який на цьому віковому етапі являє собою процес активної соціальної взаємодії та формування власної Я-концепції. Саме завдяки соціалізації індивід набуває різноманітних соціальних якостей, умінь, досвіду та навичок участі в соціальному житті. У процесі соціалізації індивід освоює соціальні ролі, тобто ті функції, нормативно схвалювані зразки поведінки, реалізації яких очікує від людини суспільство або певна соціальна спільнота.

Отже, процес соціалізації є умовою конструювання соціальних практик індивіда, сутністю якого є включення в соціальні відносини та соціальну взаємодію, що пов'язано із соціальною адаптацією, а також індивідуалізацією соціально-психологічних настанов і поведінкових патернів.

Соціалізація являє собою, з одного боку, засвоєння соціальних зразків поведінки, ролей, певних соціальних позицій, соціального статусу, традицій, норм і цінностей, з іншого – формування власного соціокультурного досвіду й соціопсихологічної ідентичності. У процесі соціалізації від соціуму до індивіда здійснюється трансляція для засвоєння цінностей, норм і настанов, а також цілеспрямований або стихійний вплив і соціальний контроль. Водночас на індивідуальному рівні здійснюється прийняття соціокультурного досвіду, завдяки чому формуються особистісні структури. Отже, соціалізацію можна розглядати як системотвірний процес поряд зі стратифікацією. Процес соціалізації багато в чому зумовлений способом функціонування інститутів соціалізації та їхньою потребою в ефективному передаванні соціального досвіду. Водночас індивід не просто засвоює соціальний досвід, а й перетворює його, тобто для успішної соціалізації необхідні три складові частини: очікування, зміна поведінки й бажання відповідати очікуванням. Чинники успішної соціалізації можна об'єднати у два блоки: 1) соціальні, які відображають соціально-культурний аспект (набір статусів і ролей, сукупність соціальних інститутів, у межах яких індивід може сформувати свої соціальні якості); 2) індивідуально-особистісні, які визначаються етапом життєвого індивіда. Можна говорити, що процес соціалізації виступає

умовою формування соціальних практик індивіда, сутністю якого є включення в соціальні відносини та соціальну взаємодію (формування соціальної ідентичності, засвоєння цінностей і норм), що пов'язано із соціальною адаптацією, а також індивідуалізацією соціально-психологічних настанов та поведінкових патернів. Аналіз літературних джерел дозволяє говорити, що основні механізми соціалізації особистості можна поділити таким чином: 1) традиційний (стихийна соціалізація) механізм, тобто засвоєння індивідом норм, цінностей, зразків поведінки і стереотипних форм поведінки, які характерні для його родини й найближчого оточення. Це засвоєння відбувається зазвичай на неусвідомленому рівні за допомогою фіксації, некритичного сприйняття панівних стереотипів; 2) інституційний механізм, який функціонує в контексті соціальних інститутів / соціальних організацій соціалізації людини; 3) стилізований механізм, що діє в межах певної субкультури – комплексу морально-психологічних рис і поведінкових проявів, типових для людей певного віку або певного професійного чи культурного прошарку, який формує стиль життя тієї чи іншої соціальної групи і спільноти за ідентифікаційними ознаками; 4) міжособистісний механізм, що функціонує у процесі взаємодії людини із суб'єктивно значущими для неї особами, в основі якого лежить психологічний механізм міжособистісного перенесення завдяки емпатії, ідентифікації, рефлексії й екзистенційного натиску.

Аналіз теоретичних поглядів на сутність соціалізації надає змогу виділити соціальні механізми процесу соціалізації молоді, як-от: 1) активне, вибіркове засвоєння соціального досвіду, соціальних ролей, настанов і цінностей; 2) соціальна взаємодія й міжособистісне спілкування; 3) вплив референтної групи або соціальної ситуації; 4) ідентифікація як процес ототожнення зі значущим іншим і формування особистісної та соціальної ідентичності; 5) самоатрибуція – приписання собі певних соціальних якостей; 6) рефлексія – критичне осмислення індивідом своїх соціально-психологічних якостей і патернів поведінки у проблемно-конфліктних ситуаціях соціальної взаємодії; 7) соціальне порівняння; 8) інтеріоризація як засвоєння цінностей і оцінок інших людей у процесі соціальної взаємодії.

Отже, конструювання системи соціальних практик молоді відбувається шляхом активної соціалізації через засвоєння цінностей, норм, зразків поведінки та настанов референтної групи й соціуму внаслідок взаємодії внутрішніх та зовнішніх механізмів.

Висновки

Умовою конструювання соціальних практик молоді виступає процес соціалізації як включення індивіда в соціальні відносини й інтеграція в соціум на основі засвоєння суспільних цінностей і норм у конкретних соціально-економічних умовах і соціокультурному контексті. В умовах соціальних трансформацій українського суспільства формування й відтворення соціальних практик молоді набуває специфічних рис і

особливостей у різних соціально-культурних полях і просторах: по-перше, з одного боку, вони стають більш індивідуалізованими й диференційованими, з іншого – вступають у суперечність із різними ціннісно-нормативними системами; по-друге, аномія як стан нестабільного суспільства ускладнює процес відтворення усталених форм соціальних практик, провокує поширення моделей девіантної поведінки; по-третє, посилення консьюмеризації соціальної поведінки й соціальних практик індивідів, сенс якої полягає у сповідуванні такої ієрархії цінностей, де найвищі позиції посідає споживання; по-четверте, основні ідеї постмодерного суспільства сприяють відтворенню в соціальних практиках таких властивостей, як фрагментарність, невизначеність, плюралістичність і диференційованість структури соціальної дії та взаємодії. Поведінкові й активно-діяльнісні прояви життєвого стилю відображають єдину інтенцію різних соціальних практик, які виступають як «фрейм» і «схема інтерпретації» соціальної поведінки та взаємодії, що дає змогу представити соціальні практики молоді як результат її стилезиттєвих орієнтацій і способу життя на основі інтеріоризованих цінностей, норм, настанов та моделей соціальної поведінки.

Література

1. Бергер П., Лукман Т. Социальное конструирование реальности : трактат по социологии знания. Москва : Медиум, 1995. 323 с.
2. Особливості та процес соціалізації як умова конструювання соціальних практик сучасної молоді/ Я. В. Зоська, Д. А. Матюхін А. Г. Стадник// Соціальні технології: актуальні проблеми теорії та практики : зб. наук. пр. / [редкол.: Я. В. Зоська (голов. ред.) та ін.]. – Запоріжжя : КПУ, 2021. – Вип. 89. – С. 56–68.

Зубченко Олександр,
кандидат соціологічних наук, доцент, доцент кафедри філософії та соціології
Маріупольський державний університет

НЕ-МІСЦЯ У ПРОСТОРІ ПРИФРОНТОВОГО МІСТА

Повномасштабне російське вторгнення призвело до кардинальних змін практично у всіх сферах суспільного життя та у майже всіх регіонах України, проте найбільшою мірою вплинуло на східні та південні області нашої держави. Запорізький край опинився під ударом агресорів з перших годин великої війни, а вже на початку березня 2022 р. ворожі війська стояли у 35 км. від обласного центру, поблизу с. Кам'янське Василівського району.